

ŠE O KONSTRUKTIVIZMU

V 4. številki JiS se je avtorju odgovora na vprašanje o Kosovelovem konstruktivizmu na str. 124 prikradla napaka. Tam namreč med drugim stoji formulacija: Lj. Micić alias Poljanski«, čeprav ne gre za istovetno osebo. Na napako pravilno opozarja znani zagrebški slovenski publicist Tone Potokar: »V zapisku, v katerem tov. Kmecl odgovarja na vprašanje o Kosovelovem konstruktivizmu, sem zasledil nekaj, kar ni čisto točno. Kmecl namreč omenja Lj.(ubomira) Micića, imenujoč ga »alias Poljanski«, napačno. Micića sta bila dva, brata, Ljubomir in Branko, doma iz Poljane blizu Gline na Hrvaškem. Prvi, Ljubomir, je res lani umrl v Banatu, pokopali so ga pa v Beogradu. Branko Micić pa je (ali zato, ker se latiniški »B« v cirilici bere kot »V«) privzel psevdonim V. oziroma *Ve Poljanski*. Mogoče bi veljalo omeniti, da je ta drugi brat, *Ve Poljanski*, 1921. leta v Ljubljani izdajal pod imenom *Virgil Poljanski*... glasilo

Svetokret, list za ekspedicijsko na severni pol človekovega duha. Mogoče ga boste našli v Univerzitetni!« (Pismo 1. 2. 1972). — K temu bi bilo treba dodati le to, da je pisec odgovora o Kosovelovem konstruktivizmu pred letom ali dvema že iskal omenjeni Svetokret v NUK, pa je tam izvedel samo to, da je reč že od leta 1956 sponožena nekemu univerzitetnemu profesorju; nihče iz knjižnice se tudi ni hotel pozanimati za vrnitev, češ da bi bila takšna urgencia prenaporna in hkrati brezuspešna. Za kakšen drug primerek Svetokreta v Ljubljani pisec ni zvedel. — Zadeva pa je v resnici vredna natančnejšega pretresa, kakor opozarja tudi T. Potokar, saj je Poljanski oz. Branko Micić tisti čas gojil tesne stike s kulturniško Ljubljano; vsaj tako bi smeli sklepati po njegovih poročilih o ljubljanskem kulturnem dogajanju — v začetnih zvezkih Zenita.

M. K.
Ljubljana

K SESTAVI SLAVISTIČNIH NACIONALNIH KOMISIJ

Mednarodna organizacija slavistov razvija svoje delovanje preko mednarodnih komisij za posamezna področja jezikoslovne in literarnozgodovinske vede in preko svojih kongresov vsako peto leto. Komisije so sestavljene iz predstavnikov nacionalnih komisij slovenskih in drugih narodov. Vsako vodi ugleden znanstvenik-specialist v ustrezni stroki, Slovan ali Neslovan, s sestanki teh znanstvenih teles izmenično v različnih središčih. Namen komisij je, da pospešujejo raziskovanje in uravnavajo svojo panogo znanosti na mednarodni ravni. Nekatere komisije so prizadevne, o drugih že nekaj let, vsaj pri nas, ni ničesar slišati.

V 4. številki Jezika in slovstva 1971/72 je v poročilu o delu republiškega odbora SDS (na str. 123) objavljen novi sestav slovenskih (nacionalnih) komisij za jezikoslovna področja. Komisij je sedem (za fonetiko, slovnico, knjižni jezik, terminologijo, stilistiko, dialektologijo, za leksikologijo in leksikografijo), dodana je še posebna samo slovenska komisija za pravopis. Člani komisij so znanstveni delavci z univerze, iz ustanov in srednjih šol, med njimi pa se najde tudi svoboden kulturni delavec. Komisije so sestavljene iz 3—11 članov, kakor je pač zanimanje za posamezno področje.

Med popisom članov komisij pogrešam univerzitetne lektorje. Lektorska mesta za slovenski jezik so na drugih jugoslovanskih in na tujih univerzah, v kolikor imajo uveden stalni ali začasni pouk slovenskega jezika na ravni lektorata. V letih po fakultetni diplomu nudi lektorsko mesto najboljše pogoje za razvoj znanstvenega delavca. Delovne obveznosti so sorazmerno majhne (po pravilniku navadno 12 ur pouka na teden, dejansko pa lahko tudi precej manj), tako da ostaja mnogo časa za izpopolnjevanje, študij in objave. V primerjavi z drugimi mesti ni to obremenjeno z nobenimi organizacijskimi in upravnimi dolžnostmi. Po predavanjih, delovanju krožkov, stikih in razgovorih zlahka natančno sledi razvojnim tendencam drugih jezikoslovnih področij ne le slovenskih. Ko deluje v tuji okolici, postane obenem poznavalec razmer naroda, sredi katerega živi, in zlasti še njegovega jezika, kar razširja lektorjevo kvalifikacijo.

Dobro in premišljeno zasedeni lektorati so za družbo najcenejša pot za vzgojo znanstvenega slavističnega naraščaja. Nesmiselno je, da temu znanstvenemu kadru zapišemo uradne mednarodne zveze, ki lahko